

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky, v právní věci

žalobce: **P. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Janem Kvapilem
sídlem Sakařova 1631, 530 03 Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2022, č. j. SZ/MPSV-2022/169553-919,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Kvapilovi, advokátovi, se určuje odměna částkou 3.900 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou a jejím pozdějším doplněním domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Pardubicích ze dne 19. 8. 2022, č. j. 235360/22/PA, kterým nebyla přiznána dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení dle ust. § 24 a násl. zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „ZSSP“). Svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.
2. Žalobce v žalobě mimo kritiku a emotivní vyjadřování vůči fungování státních úřadů a soudů ČR vymezil de facto jeden projednatelný žalobní bod, který spočívá v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalobce žádal u Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Pardubicích o přiznání dávky státní sociální podpory příspěvku na bydlení dle ust. § 24 a násl. ZSSP, přičemž předložil všechny rozhodné listiny a uvedl všechny rozhodné skutečnosti. Podle žalobce však správní orgán I. stupně a později i žalovaný vycházeli ze špatně zjištěného skutkového stavu, když považovali za rozhodný měsíční příjem žalobce za rozhodné období 4. čtvrtletí roku 2021 částku 15 584 Kč (invalidní důchod pro invaliditu 3. stupně). Žalobcem k žalobě přiložené složenky však dokazují, že jeho reálný rozhodný měsíční příjem činí 10 440 Kč. Žalobce je tak toho názoru, že správní orgány vycházely při výpočtu, zda má žalobce nárok na přiznání příspěvku na bydlení, ze špatně zjištěného skutkového stavu, což činí jejich rozhodnutí nezákonnými. Z tohoto důvodu žalobce navrhl, aby soud přiznal žalobci příspěvek na bydlení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých skutkových i právních závěrech, v podrobnostech odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jak „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím právním a skutkovým zjištěním.
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
6. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a

odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

7. Nyní již k samotnému přezkumu.
8. Ze správního spisu vyplývají a mezi stranami nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.
9. Dne 6. 4. 2022 podal žalobce u Úřadu práce žádost o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Úřad práce jako první tuto žádost žalobce zamítl, jelikož nesplňoval podmínky pro přiznání této dávky. Toto rozhodnutí bylo následně žalovaným zrušeno z důvodu změny právní úpravy zákona o státní sociální podpoře, jelikož byl zákonem rozšířen okruh příjemců příspěvku na bydlení o osoby, které užívají byt na základě zřízené služebnosti. Dne 19. 8. 2022 tak vydal správní orgán I. stupně nové rozhodnutí, přičemž opětovně příspěvek na bydlení žalobci nepřiznal. Důvodem nepřiznání nároku na příspěvek bylo nesplnění podmínky uvedené v § 24 odst. 1 písm. a) ZSSP, jelikož součin rozhodného příjmu žalobce a koeficientu 0,3 je vyšší než náklady vynaložené žalobcem na bydlení. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z rozhodného příjmu žalobce, který činí 15 584 Kč, který vynásobil koeficientem 0,3 s výsledkem 4 675,2 Kč. Žalobcem prokázané náklady na bydlení činily 4 468,33 Kč, což je o 206,87 Kč méně než rozhodná příjem vynásobený zákonným koeficientem. Žalobce tak podle správního orgánu I. stupně nesplnil podmínku § 24 odst. 1 písm. a) ZSSP, tudíž žádost žalobce zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl v jádru totožnou námitku, kterou uvedl též v žalobě. Žalovaný však námitku žalobce posoudil jako nedůvodnou, se závěry správního orgánu I. stupně se ztotožnil a odvolání žalobce žalovaným rozhodnutím zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce již výše popsanou žalobu.
10. Podle § 24 odst. 1 ZSSP má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, jestliže náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu vlastníka, nebo nájemce bytu a společně posuzovaných osob a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a současně součin rozhodného příjmu a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.
11. Podle § 24 odst. 2 ZSSP věty třetí se za vlastníka bytu pro účely tohoto zákona považuje i osoba, která užívá byt na základě služebnosti užívání celého bytu.
12. Podle § 4 ZSSP příjem rozhodný pro přiznání dávky uvedené v § 2 písm. a) se stanoví jako měsíční průměr příjmů rodiny připadajících na rozhodné období (dále jen "rozhodný příjem"). Měsíční průměr příjmů rodiny se stanoví jako součet jednotlivých měsíčních průměrů příjmů oprávněné osoby a osob s ní společně posuzovaných.
13. Podle § 5 odst. 1 písm. c) ZSSP se za příjem pro účely stanovení rozhodného příjmu považují dávky nemocenského pojištění a důchodového pojištění po odpočtu daně z příjmu připadající na tuto dávku.

14. Krajský soud aplikoval uvedenou právní úpravu na výše pospaný skutkový stav a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Z podané žaloby a de facto i z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že žalobce považuje za nesprávný postup, kdy správní orgány dosazovaly do výpočtu, kterým se zjišťuje splnění podmínek pro přiznání nároku na příspěvek na bydlení, rozhodný příjem žalobce ve výši 15 584 Kč, nikoliv žalobcem tvrzený reálný měsíční příjem 10 440 Kč. Žalobce správním orgánům i soudu doložil, že každý měsíc je žalobci poštovní poukázkou vyplaceno oněch 10 440 Kč, nicméně tato skutečnost nemá vliv na výpočet provedený správními orgány.
16. Mezi stranami není sporné, že pro určení rozhodného příjmu jsou rozhodné příjmy žalobce za období 4. čtvrtletí roku 2021. Správní orgán I. stupně z Informačního systému Ministerstva práce a sociálních věcí zjistil na základě oprávnění dle § 63 odst. 3 ZSSP, že žalobci byly vyplaceny dávky důchodového pojištění za období 4. čtvrtletí roku 2021 v celkové výši 46 752 Kč, tedy 15 584 Kč měsíčně, což odpovídá i poštovním poukázkám, které žalobce předložil jak správnímu orgánu, tak soudu. Žalobce se však v odvolání a žalobě „domáhá“ aby pro výpočet dle § 24 odst. 1 ZSSP byla použita částka 10 440 Kč, která je žalobci reálně vyplacena poté, co jsou z vyplácené dávky důchodového pojištění strženy srážky ze mzdy a jiných příjmů realizované v exekučním řízení (viz doplnění žaloby ze dne 22. 12. 2022). Nicméně tato částka pro výpočet dle § 24 odst. 1 ZSSP použita být nemůže, a to z následujících důvodů.
17. Jak již soud uvedl výše, podle § 4 ZSSP příjem rozhodný pro přiznání dávky uvedené v § 2 písm. a) se stanoví jako měsíční průměr příjmů rodiny připadajících na rozhodné období (dále jen "rozhodný příjem"). Měsíční průměr příjmů rodiny se stanoví jako součet jednotlivých měsíčních průměrů příjmů oprávněné osoby a osob s ní společně posuzovaných, přičemž podle § 5 odst. 1 písm. c) ZSSP se za příjem pro účely stanovení rozhodného příjmu považují dávky nemocenského pojištění a důchodového pojištění po odpočtu daně z příjmu připadající na tuto dávku. Zákonodárce v zákoně tak jasně vymezil, jak se příjem rozhodný pro přiznání dávky stanoví, v případě žalobce je rozhodným příjmem dávka důchodového pojištění vyplácená žalobci. Ta podle zjištění správních orgánů a předložených listin žalobcem činila za rozhodné období 15 584 Kč měsíčně. V zákoně se pak již dále neuvádí, že správní orgány jsou při výpočtu rozhodného příjmu povinné přihlížet k různým srážkám z příjmu či přihlížet povinným platbám žadatele o dávku. Tuto povinnost zákon správním orgánům nestanovuje, přičemž absenci takové povinnosti nelze vnímat jako mezeru v zákoně, kterou je třeba dotvářet či dále vykládat (ve smyslu staré právní zásady *In claris non fit interpretatio*). Pokud tedy žalobce v žalobě namítá, že správní orgány vychází při stanovení rozhodného příjmu z nesprávné částky, tak takové tvrzení není pravdivé, jelikož správní orgány správně vychází z výše dávky důchodového pojištění ve 100% výši, aniž by tuto částku snižovaly o exekuční či jiné srážky.
18. Krajský soud tak musí uzavřít, že neshledal pochybení v postupu správních orgánů, které vycházely při stanovení rozhodného příjmu pro výpočet dávky státní sociální podpory příspěvku na bydlení dle § 24 a násl. ZSSP z příjmu žalobce zjištěného z Informačního

systému o dávkách státní sociální podpory a jejich výši dle § 63 odst. 3 ZSSP, aniž by zohlednily srážky z tohoto příjmu podle jiného právního předpisu.

19. Na základě všeho výše uvedeného krajský soud posoudil žalobu jako nedůvodnou a dle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.
21. Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za tři úkony právní služby – převzetí věci, účast na jednání a přípis soudu ze dne 22. 12. 2022, ve výši 3x 1 000 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu; k výši odměny za každý úkon právní služby viz § 9 odst. 2 a § 7 advokátního tarifu], k nimž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 3 900 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 1. března 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu